

TE JÓ VAGY

Látod: mindennap jobbat lenni préssel
és többet érni mindennap egy résszel
(csoda, hogy lángod közben nem emészt el)
az önkínzó igény, konok, törekvő férfilelek
(s Kanosszát jársz azért is, ami nem a vétked)
csak akiért töröd magad, csak az nem ért meg...

(— S mikor már unva hagynak ott az évek,
és nem tudod magad már senkiének?
— Még mindig hajt egy zsarnok tűz! — S magadnak
bírája lenni vakmerőbb: a vadnak
az „ölni-élni” még elég, — te számolsz
másokkal is, s míg végleg el nem lángolsz
a dicsvágyaddal is! S te kultúrlélek
hányszor motyogtad már fogad között: „ma félek”,
„ma nem szabad”, hogy elkerüld a vészt így,
vagy elnapold csak véged? És a jó hírt
megőrzendő, hány alkuvás feszített
keresztre, mint a latrokat? — hisz így lett
belőled költő — s nyávogó oroszlán
egy bőrben! — Látod, elsodort az orkán
nálad jobbat már. S amíg üt az óra,
hogy álmaidból mit váltasz valóra,
nem másokon múlik csupán. S ha mégsem,
nem vállalasz harcot végül magadért sem;
mit érdekel, hogy mit tartanak rólad?!)

... a dermedt görcs a szívről leolvad
s elindulok a mindennapi úton
magamért, érted — s füttyörészve fújom:
te jó vagy, jó vagy, jó vagy, jó vagy, jó vagy.

LÉPTEM AZ ELSŐ SORBA

Enrám ne mondja senki:
könnyű ma bölcsnek lenni,
mikor a vész már elmúlt:
az én öklöm kicsorbult
jobb törvényünket védve.

És nem húzódtam félre,
mikor a tiszta szónak
árnyéka nőtt s bitóknak
árnyával fonta össze
a zsarnok gög.

Az eszme
hitem kelyhében lángolt
s nem nyomta el e lángot
ártatlan súlyos vétkem:
hogy hóhérokat védtem
szuronnal, mikor falhoz
mártírok álltak!

Kínoz
elégszer még e múltam,
a sírig megtanultam
kétkedni a szóban:
mely mint a bomba robban,
— s nem mint a búza, érik...
Arcomból kifehérlék
haláltusája soknak,
s kikét nem láttam is, azoknak
— s acéllá verte szívem.

Ha nem lehetne hinnem,
hogy szörnyű tévedés volt
agyonnyomna az égbolt!

Hazám, én érted mindent,
állok sziklaként itt lent;
de kit vállamon hordok,
csak úgy lehessen boldog,
miként magam — mert nincsen
tévedhetetlen isten!

Énrám ne mondja senki:
könnyű ma hősnek lenni,
mikor a vész már elmúlt:
ha népem riadót fújt
léptem az első sorba,
s lépek, ha kürtje szólna,
— bár öklöm is kicsorbult.

MAGAMBÓL HIDAT VERTEM

Előre futva: zászlónk
a gyárra én szegeztem,
a régi és az új közt
mégis csak híd lehettem,
s az „új ember kovácsa”:
romokból falat húztam
új katedrák köré, hol
oktattam,
s nem tanultam
padban, mint ifjabb társak,
tudós fiak,

most érzem:
rám főnről visszaneznek,
s nem látnak...

Sose féltem
legyőzetni a jobbtól...

Nyelem keserű nyálam,
talán, ha obsitosként
tisztelhetnének: vállam

nem az a régi... mégis
aggastyán nem vagyok még,
csak a pad szűk nekem már,
s kavarnak az eszmék
e véges agytekervény
útjain, mint a méhek,
s már kétszer annyit léptem,
mennyt velem az évek
ez átmeneti korban,
mint átmeneti ember...

Nyelem keserű nyálam,
azért a földre nem ver
bús csüggedés, vagy fásult
közöny,

mást nem tehettem:
magamból hidat vertem
a régi és az új közt.

És szép, hogy híd lehettem.